

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **Leitha s. r. o.**, IČO 07446951
sídlem Bílkova 19/855, 110 00 Praha-Staré Město,
zastoupeného Mgr. Josefem Spolkem, advokátem
sídlem Březinova 31/524, 186 00 Praha-Karlín,
proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy České republiky**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 12/1222, 110 15 Praha-Nové Město

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministerstva dopravy České republiky ze dne 9. 3. 2023,
čj. MD-24819/2022-190/13

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravy, ze dne 11. 10. 2022, č.j. MHMP 1756077/2022, (dále také „rozhodnutí dopravního úřadu“).
2. Tímto rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků podle:
 - § 35 odst. 1 písm. f) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě s účinností od 31. prosince 2021 (dále jen „zákon o silniční dopravě“), kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 9 odst. 1 písm. a) bod 2) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při poskytování přepravy formou taxislužby dne 11. srpna 2021 v čase 16:15 hod. až 16:49 hod. na trase ul. Pařížská 934/2, Praha 1, Dlouhá, V Kolkovně, Žatecká, Mariánské náměstí, Veleslavínova, Křížovnická, Smetanovo a Masarykovo nábřeží, Jiráskův most, Janáčkovo nábřeží, Vítězná, Újezd, Harantova, Maltézské náměstí, Prokopská, Karmelitská, Malostranské náměstí, Letenská, Mánesův most, 17. listopadu, Břehová, zpět do ulice Pařížská 934/2, Praha 1, byl ve vozidle tovární značky SAM DP-SIX Person, státní poznávací značky X, doklad o oprávnění k podnikání.
 - § 35 odst. 2 písm. k) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. b) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při provozování taxislužby dne 11. srpna 2021 v čase 16:15 hod. až 16:49 hod. na trase ul. Pařížská 934/2, Praha 1, Dlouhá, V Kolkovně, Žatecká, Mariánské náměstí, Veleslavínova, Křížovnická, Smetanovo a Masarykovo nábřeží, Jiráskův most, Janáčkovo nábřeží, Vítězná, Újezd, Harantova, Maltézské náměstí, Prokopská, Karmelitská, Malostranské náměstí, Letenská, Mánesův most, 17. listopadu, Břehová, zpět do ulice Pařížská 934/2, Praha 1, práci řidiče taxislužby s vozidlem tovární značky SAM DP-SIX Person, státní poznávací značky X, vykonávala osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby, neboť v inkriminované době řídil výše uvedené vozidlo pan J. S., nar. X, který nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby podle § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě.
 - § 35 odst. 2 písm. u) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě dne 11. srpna 2021 v čase 16:15 hod. až 16:49 hod. na trase ul. Pařížská 934/2, Praha 1, Dlouhá, V Kolkovně, Žatecká, Mariánské náměstí, Veleslavínova, Křížovnická, Smetanovo a Masarykovo nábřeží, Jiráskův most, Janáčkovo nábřeží, Vítězná, Újezd, Harantova, Maltézské náměstí, Prokopská, Karmelitská, Malostranské náměstí, Letenská, Mánesův most, 17. listopadu, Břehová, zpět do ulice Pařížská 934/2, Praha 1, provozoval taxislužbu vozidlem tovární značky SAM DP-SIX Person, státní poznávací značky X, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.
 - § 35 odst. 1 písm. f) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 9 odst. 1 písm. a) bod 2) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při provozování taxislužby dne 8. září 2021 v čase 14:21 hod. a ž 14:46 hod. na trase ul. Pařížská 934/2, Praha 1, Dlouhá, V Kolkovně, Široká, Žatecká, Kaprova, Křížovnická, Smetanovo nábřeží, most Legií, Újezd, Karmelitská, Malostranské náměstí, Letenská, Újezd, Karmelitská, Malostranské náměstí, Letenská, Mánesův most, 17. listopadu, Břehová, zpět do ulice Pařížská 934/2, Praha 1, byl ve vozidle tovární značky SAM DP-SIX Person, státní poznávací značky X, doklad o oprávnění podnikání a dále téhož dne v čase 14:25 hod. až 14:53 hod. na trase Pařížská 934/2, Praha 1, Dlouhá, V Kolkovně, Široká, Žatecká, Mariánské náměstí, Křížovnická, Smetanovo nábřeží, Masarykovo nábřeží, most Legií, Vítězná, Újezd, Harantova, Maltézské náměstí, Prokopská, Karmelitská, Malostranské

náměstí, Letenská, Mánesův most, 17. listopadu, Břehová zpět do ulice Pařížská 934/2, Praha 1, byl ve vozidle tovární značky SAM DP-SIX Person, státní poznávací značky X doklad o oprávnění k podnikání.

- § 35 odst. 2 písm. k) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 3 písm. b) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby při provozování taxislužby dne 8. září v čase 14:21 hod. až 14:46 hod. na trase ul. Pařížská 934/2, Praha 1, Dlouhá, V Kolkovně, Široká, Žatecká, Kaprova, Křížovnická, Smetanovo nábřeží, most. Legií, Újezd, Karmelitská, Malostranské náměstí, Letenská, Újezd, Karmelitská, Malostranské náměstí, Letenská, Mánesův most, 17. listopadu, Břehová, zpět do ulice Pařížská 934/2, Praha 1, práci řidiče taxislužby s vozidlem tovární značky SAM DP-SIX Person, státní poznávací značky X, vykonávala osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby, neboť v inkriminované době řídil výše uvedené vozidlo pan D. L., nar. X, který nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby podle § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě a dále téhož dne v čas 14:25 hod. až 14:53 hod. na trase Pařížská 934/2, Praha 1, Dlouhá, V Kolkovně, Široká, Žatecká, Mariánské náměstí, Křížovnická, Smetanovo nábřeží, Masarykovo nábřeží, most Legií, Vítězná, Újezd, Harantova, Maltézské náměstí, Prokopská, Karmelitská, Malostranské náměstí, Letenská, Mánesův most, 17. listopadu, Břehová, zpět do ulice Pařížská 934/2, Praha 1, práci řidiče taxislužby s vozidlem tovární značky SAM DP-SIX Person, státní poznávací značky X vykonávala osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby, neboť v inkriminované době řídil výše uvedené vozidlo pan M. K., nar. X, který nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby podle § 21 odst. 1 zákona o silniční dopravě.

- § 35 odst. 2 písm. u) zákona o silniční dopravě, kterého se dopustil tím, že v rozporu s § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě dne 8. září 2021 v čase 14:21 hod. až 14:46 hod. na trase ul. Pařížská 934/2, Praha 1, Dlouhá, V Kolkovně, Široká, Žatecká, Kaprova, Křížovnická, Smetanovo nábřeží, most Legií, Újezd, Karmelitská, Malostranské náměstí, Letenská, Újezd, Karmelitská, Malostranské náměstí, Letenská, Mánesův most, 17. listopadu, Břehová, zpět do ulice Pařížská 934/2, Praha 1, provozoval taxislužbu vozidlem tovární značky SAM DP-SIX Person, státní poznávací značky X, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby a dále téhož dne v čase 14:25 hod. až 14:53 hod. na trase Pařížská 934/2, Praha 1, Dlouhá, V Kolkovně, Široká, Žatecká, Mariánské náměstí, Křížovnická, Smetanovo nábřeží, Masarykovo nábřeží, most Legií, Vítězná, Újezd, Harantova, Maltézské náměstí, Prokopská, Karmelitská, Malostranské náměstí, Letenská, Mánesův most, 17. listopadu, Břehová zpět do ulice Pařížská 934/2, Praha 1, provozoval taxislužbu vozidlem tovární značky SAM DP-SIX Person, státní poznávací značky X, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.

Žalobní námítky

3. Žalobce v podané žalobě namítá, že žalovaný vycházel z nesprávného předpokladu, že žalobkyně provozuje silniční dopravu formou taxislužby, ačkoliv k takovému závěru nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, neboť jeho činnost nespočívá v zajišťování přepravy osob. Je totiž nutné rozlišovat pojmy „přeprava“ a „doprava osob“. Taxislužbou může být jen taková činnost, při které je zajišťována přeprava osob, tedy, kdy dopravce uspokojuje potřebu cestujícího dostat se z místa, kde se nachází, na jiné místo. Činnost, při které není zajišťována přeprava osob (a to i v případě, že přitom je uspokojována jiná

potřeba cestujících než přepravní), pak taxislužbou není. Tak je tomu i v případě okružní jízdy, kdy výchozí místo i cílové místo je totožné a uvažovat zde o přepravě by bylo absurdní, avšak nikoliv výlučně.

4. Za absurdní považuje také úvahu žalovaného, že byla uspokojována přepravní potřeba osob, neboť pokud by cestující „nebyli přepraveni“ ze Staroměstského náměstí na Staroměstské náměstí po domluvené trase, těžko by si prohlédli například Tančící dům. V takovém případě nejsou dle žalobce cestující přepravováni, protože se vůbec nejedná o přepravu, cestující nemají vůbec žádnou potřebu se dostat ze Staroměstského náměstí na Staroměstské náměstí, protože už na něm jsou, takže u nich není důvod si někoho objednávat, aby je tam přepravil. Z pohledu eventuální přepravy by navíc bylo zcela nerozhodné, jaká je trasa (např. zda vede kolem Tančícího domu, či nikoliv), protože u přepravy je podstatný jen její začátek (výchozí místo, z něž má být cestující přepravován) a konec (cílové místo, kam se cestující potřebuje dostat), popřípadě též vzdálenost, tj. délka ujeté trasy, která je u přepravy významná z hlediska stanovení ceny za přepravu (a proto je v zájmu cestujícího, aby tato vzdálenost byla v případě přepravy při nezměněném výchozím a cílovém místě co nejkratší).
5. Za nepřiléhavou považuje argumentaci žalovaného příklady z jiných oblastí dopravy, protože každá oblast dopravy má svou specifickou právní úpravu, kterou je nutné aplikovat, nelze tedy pro jednu oblast dopravy použít právní předpisy platné v jiné oblasti dopravy.
6. Protože žalobce taxislužbu vůbec neprovozuje, nemá povinnost zajistit, aby jím provozovanou činnost vykonávala osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby, a to vozidlem, které je zapsáno v evidenci vozidel taxislužby, protože tyto zákon vyžaduje jen při provozování taxislužby. Pokud jde o doklady o oprávnění k podnikání, v posuzovaných případech se ve vozidle vždy nacházel výpis z živnostenského rejstříku; smlouva o mezinárodní zvláštní linkové dopravě ve vozidle být nemusí, protože se o mezinárodní zvláštní linkovou dopravu nejedná, a další doklady vztahující se k prováděné přepravě rovněž ne, protože vozidlem přeprava není vůbec prováděna.
7. Žalobce dále namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí i z toho důvodu, že žalovaný při jeho vydání porušil svou povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu), neboť o případu žalobkyně rozhodl diametrálně odlišně než Ministerstvo financí České republiky ve svém rozhodnutí čj. MF-1284/2023/2601-3 ze dne 14. 2. 2023, a to přesto, že žalovanému bylo toto rozhodnutí v době vydání napadeného rozhodnutí prokazatelně známo.
8. Žalobce také namítá, že se žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž dostatečně nevypořádal s otázkou, zda uložená pokuta nemůže být pro žalobce likvidační, ačkoliv žalobce v řízení předložil údaje o svých majetkových poměrech a odpovídajícím způsobem je doložil. Žalobce má za to, že žalovaný za této situace nemůže při posuzování, zda uložená pokuta nemůže být pro žalobce likvidační, vycházet ze svých domněnek a nepodložených informací. Takový postup dle žalobce způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho naprostou nepřezkoumatelnost.

Vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

9. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že přeprava není definována v zákoně o silniční dopravě, ani v žádném jiném jemu známém právním předpisu. Uvedl, že považuje za pozoruhodné, že „definice“ přepravy uvedená v žalobě se doslovně shoduje s „definicí“ přepravy na české Wikipedii, tedy stránce, kterou může editovat každý bez jakýchkoliv odborných znalostí. Byť žalovaný připouští, že česká Wikipedie může obsahovat velmi kvalitní a ozdrojované informace, tak v tomto v případě celý článek o přepravě na Wikipedii má uveden pouze jediný zdroj, a to anonymní prezentaci „Doprava, přeprava, zasilatelství (spedice) v logistice a Supply chains“, nacházející se v informačním systému Masarykovy univerzity, přičemž tato prezentace coby jediný zdroj článku danou definici neobsahuje, ani jinak nedefinuje přepravu jako přemístění z místa A do místa B.
10. Přeprava zpravidla bývá prováděna z jednoho místa na druhé, avšak toto v žádném případě neznamená, že by přepravou ve smyslu zákona o silniční dopravě nemohlo být přemísťování osob po určité domluvené trase, kdy účelem takové přepravy není dostat se z jednoho místa na druhé a tam přepravu ukončit, zpravidla po nejkratší, nebo nejrychlejší trase, jak je tomu obvyklé u přepravy z místa A na místo B. Naopak přepravou je i uspokojování potřeby vidět něco, co bych bez mého přemístění vidět nemohl, tedy právě vyhlídková turistická jízda nebo dokonce zážitková jízda nějakým neobvyklým vozidlem.
11. Žalobce zcela úmyslně potlačuje přepravní smysl své činnosti, tedy nabízení okružních jízd. Žalobce nabízí turistům přepravu po několika stanovených trasách různých délek, při kterých mohou turisté obdivovat krásy Prahy. Není dle žalovaného sporu o tom, že žalobce uspokojuje přepravní potřebu cestujících, protože bez jejich přepravení na jednotlivá místa po Praze, by nemohli obdivovat pražské památky a je zcela nerozhodné, jestli vyhlídkovou jízdu ukončí na stejném místě, kde začali, nebo jinde.
12. Zdůraznil také, že taxislužba je dle zákona o silniční dopravě zbytkovou kategorií dopravy malými osobními vozidly, do které spadají všechny přepravy, které jsou vnitrostátní přepravou pro cizí potřeby a nenaplňují znaky jiných druhů přeprav. Vzhledem k tomu, že neobstojí jediný a ničím nepodložený základní argument žalobce, že přeprava musí být minimálně z jednoho místa na místo jiné, aby byla přepravou, tak není možné dospět k jiným závěrům, než že se jedná o taxislužbu, jejíž podmínky žalobce neplnil.
13. Žalovaný také zdůraznil, že žalobce byl napadeným rozhodnutím sankcionován za porušení zákonných povinností, přičemž skutkové podstaty přestupků v zákoně o silniční dopravě nejsou vázány na to, že jde o *přepravy* (tzn. finální produkty provozování dopravy, jízdy zakoupené cestujícími), nýbrž se váží ke komplexnímu provozování *dopravy*. Z tohoto pohledu je tedy žalobcem tvrzená definice přepravy pro věc nepodstatná. Provozování dopravy je v zákoně o silniční dopravě explicitně definováno. S odkazem na ustanovení § 2 odst. 1 a 3 zákona o silniční dopravě uvedl, že ze zde uvedené definice silniční dopravy pro cizí potřeby rovněž implicitně vyplývá, že „*přeprava* osob, zvířat, nebo věcí“, je něco, co je předmětem závazkového právního vztahu mezi provozovatelem silniční dopravy a osobou, jejíž přepravní potřeba se uspokojuje. Přeprava je tudíž to, co si zákazník u dopravce objedná, a dopravce tuto službu poskytne v rámci svého provozování dopravy, kterým je celý souhrn činností, jimiž se zajišťuje přeprava, jakož i přemísťování vozidel samých. Z uvedených definic tedy jednak vyplývá, že žalobce, který přesouval vozidla s cestujícími po pozemních komunikacích na základě jejich objednávek, provozoval *dopravu*, a jednak i to, že šlo o *přepravu* coby zákazníkovi objednanou službu. Uvedené definice nijak neomezují vymezení přepravy z hlediska

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

východího a cílového místa. Dopravce provozoval dopravu, konkrétně taxislužbu, a v době protiprávního jednání poskytoval přepravy jednotlivým cestujícím formou taxislužby, přičemž byl povinen plnit příslušné povinnosti podle zákona o silniční dopravě.

14. K námitce nezákonnosti napadeného rozhodnutí z důvodu, že žalovaný měl porušit zásadu, aby ve skutkově obdobných případech byl rozhodováno obdobně, uvedl, že odkazované rozhodnutí bylo zrušeno primárně z procesních důvodů, pro nepřezkoumatelnost. Nejedná se však o obdobné případy, neboť v nyní řešeném řízení se řeší porušení zákona o silniční dopravě a je zcela evidentní, že se o přepravu ve smyslu tohoto zákona jedná. V řízení vedeném před Ministerstvem financí nelze samozřejmě vyloučit, že se ve smyslu cenových předpisů nemusí jednat o přepravní služby v režimu cenové regulace, avšak z pohledu zákona o silniční dopravě je nepochybné, že žalobce poskytoval přepravy pro cizí potřeby. Zásada rozhodovat ve skutkově obdobných případech obdobně se na těchto dvou řízeních netýká, neboť jejich předmětem jsou zcela jiné skutečnosti.
15. K námitce nevypořádání se s otázkou likvidačního dopadu pokuty na žalobce odkázal žalovaný na napadené rozhodnutí, kde uvedl, že informace o majetkových poměrech žalobce (jedno daňové přiznání za rok 2021 a prohlášení, že nic nevlastní) jsou značně nevěrohodné, a proto k nim nepřihlížel. Žalobce od svého vzniku nezveřejnil jedinou účetní závěrku, nelze si tedy udělat žádný reálný obrázek o jeho podnikání a majetkové situaci. Nejsou tedy známy jeho závazky ani jemu poskytovaná plnění, ani to, jakým způsobem a na základě jakého právního titulu využívá vozidla, kterými přepravy poskytoval. Zároveň to poukazuje na jeho obecný přístup k plnění povinností. Žalovaný tedy musel při posuzování jeho majetkových poměrů přistoupit k odhadu. Jak vyplývá z ustálené judikatury Městského i Nejvyššího správního soudu (například rozsudek Nejvyššího správního soudu 6 As 266/2014–41 ze dne 3. 6. 2015), dle které pro osobu, která vystupovala v pozici dopravce a zároveň řidiče, není bez dalšího likvidační pokuta ve výši 100 000 Kč za jednání spáchané před více jak 10 lety, tak nelze předpokládat, že by měla být pokuta 200 000 Kč dnes pro dopravce podnikajícího zjevně minimálně s dvěma vozidly likvidační. Pokud je pokuta pro žalobce likvidační, nic mu nebránilo, aby doložil další skutečnosti ke svému majetkovým poměrům například k žalobě, což ale neučinil.

Replika žalobce

16. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného připustil, že pojem „přeprava“, není definován v zákoně o silniční dopravě, což ale neznamená to, že by obsah tohoto pojmu nebyl znám anebo že by si ho žalovaný mohl interpretovat libovolně a účelově. Jedná o odborný pojem, jehož význam je v oblasti dopravy znám a ustálen. Žalobce má za to, že pokud žalovaný je úřadem, do jehož gesce patří věci dopravy (§ 17 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České socialistické republiky, ve znění pozdějších předpisů), a který je z tohoto titulu povětšinou též zpracovatelem a faktickým autorem právních předpisů v oblasti dopravy včetně zákona o silniční dopravě a jeho novel, pak nemůže jít k tíži žalobce, jestliže se žalovaný domnívá, že určitý odborný pojem z oblasti dopravy je v zákoně o silniční dopravě použit v rozporu s jeho dlouhodobě užívaným významem.
17. Význam pojmů „doprava“ a „přeprava“ lze doložit i odbornou dopravní literaturou. Například publikace *Základy dopravního inženýrství* (autor Ivan Senjuk, vydalo

Vydavatelství ČVUT v Praze v roce 2001) na str. 18 uvádí, že jako doprava se označuje jednak úmyslný pohyb (jízda, plavba, let) dopravních prostředků po dopravních cestách nebo činnost dopravních zařízení, jednak odvětví národního hospodářství, zatímco přepravou je přemísťování osob a věcí. Jako přemístění (přemísťování) osob a věcí označuje přepravu i publikace *Technologie dopravy* (autor Jaromír Široký a kolektiv, vydala Univerzita Pardubice v Pardubicích v roce 2018) na str. 254, která zmiňuje i související pojmy přepravní potřeba (potřeba přemístit se, jakož i potřeba organizace nebo osoby přemístit jiné osoby nebo věci), přepravní vztah (vztah mezi dvěma místy vyplývající ze vzniklé přepravní potřeby a možností provozovatele dopravního prostředku nebo dopravního zařízení ji uspo-kojit, nebo také vztah mezi dopravcem a přepravcem nebo cestujícím vznikající při uskutečňování pře-pravy), přepravní požadavek (požadavek na uspokojení přepravní potřeby uplatněný u provozovatele dopravy) a další (str. 255). Podobně tyto pojmy definuje i publikace *Doprava a přeprava – 1. díl* (autoři Zdeněk Žemlička a Jaroslav Mynářík, vydal Nadatur v Praze v roce 2008) na str. 10, která zvláště upozorňuje na skutečnost, že pojmy „doprava“ a „přeprava“ je třeba rozlišovat, neboť jejich význam je odlišný; dopravou se nazývá pohyb dopravních prostředků po dopravní cestě, zatímco přepravou je přemístění zboží – přeprava zboží (v nákladní dopravě), resp. přemístění osob – přeprava osob (v osobní dopravě). Dále publikace podává výklad o přepravním trhu, který poskytuje přepravní (přemísťovací) služby; vedle dopravce na něm figurují cestující, kteří představují na trhu poptávku a žádají přepravu (přemístění) za co nejnížší cenu při vysoké kvalitě (str. 61-62).

Správní spis

18. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud, že dne 11. 8. 2021 byla vykonána kontrola vozidla tovární značky SAM DP-SIX PERSON, SPZ X, které provozoval dopravce a řídil pan J. S. Kontrola se skládala z kontrolní přepravy čtyř zaměstnanců dopravního úřadu v postavení přizvaných osob po okružní trase centrem Prahy z Pařížské ulice č. 934/2 na Praze 1 tamtéž a následné kontroly plnění povinností předepsaných zákonem o silniční dopravě. Kontrolou bylo mimo jiné zjištěno, že řidič vozidla nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, vozidlo nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby a nebyl v něm doklad o oprávnění k podnikání dopravce.
19. Příkazem č. j. MHMP 1784923/2021 ze dne 4. 11. 2021 zahájil dopravní úřad s dopravcem správní řízení ve věci spáchání přestupků podle ust. § 35 odst. 1 písm. f), ust. § 35 odst. 2 písm. k) a ust. § 35 odst. 2 písm. u) zákona o silniční dopravě, tedy za to, aby vozidlo použité při přepravě bylo vybaveno dokladem o oprávnění k podnikání dopravce, aby bylo evidováno jako vozidlo taxislužby, a aby ho řídil držitel oprávnění řidiče taxislužby. Za výše uvedené přestupky uložil dopravní úřad dopravci pokutu ve výši 100 000 Kč. Dopravce proti příkazu podal včasný odpor, čímž byl příkaz zrušen a řízení pokračovalo. Po provedeném řízení vydal dopravní úřad rozhodnutí č. j. MHMP 460606/2022 ze dne 21. 3. 2022, kterým byla dopravci uložena pokuta 100 000 Kč za stejné přestupky jako v příkazu.
20. Dne 8. 9. 2021 byla provedena další kontrola dopravce, při které dopravce dvěma skupinám přizvaných osob poskytl souběžně dvě přepravy po stejné trase jako v předchozím případě vozidly tovární značky SAM DP-SIX PERSON, SPZ X a X, která řídili pan D. L. a pan M. K. Kontrolou bylo mimo jiné zjištěno, že ani jeden z řidičů nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby, obě vozidla nebyla zapsána v evidenci vozidel taxislužby, a nebyl v nich doklad o oprávnění k podnikání dopravce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

21. Dopravní úřad zahájil správní řízení ve věci této kontroly příkazem č. j. MHMP 2074354/2021 ze dne 17. 12. 2021, kterým dopravci uložil pokutu ve výši 150 000 Kč za přestupky podle ust. § 35 odst. 1 písm. f), ust. § 35 odst. 2 písm. k) a ust. § 35 odst. 2 písm. u) zákona o silniční dopravě, tedy za stejné přestupky jako v prvním případě. Dopravce i proti tomuto příkazu podal včasný odpor, čímž byl příkaz zrušen a řízení pokračovalo. Po provedeném řízení vydal dopravní úřad rozhodnutí č. j. MHMP 501872/2022 ze dne 22. 3. 2022, kterým byla dopravci uložena pokuta 150 000 Kč za výše uvedené přestupky.
22. Dopravce proti oběma rozhodnutím podal odvolání, přičemž odvolací orgán dospěl k tomu, že všechny předmětné skutky byly spáchány v souběhu, tudíž měly být projednány ve společném řízení a měla být uložena úhrnná pokuta. Proto obě napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil dopravnímu úřadu k novému projednání v rámci společného řízení.
23. Dne 6. 9. 2022 oznámil dopravní úřad dopravci ukončení dokazování a vzhledem k hrozící pokutě ho vyzval k doložení majetkových poměrů. Na tuto výzvu dopravce reagoval sdělením, ve kterém uvedl, že jím provozovaná činnost nemůže být považována za taxislužbu, tudíž navrhuje, aby řízení bylo zastaveno. K majetkovým poměrům doložil dopravce daňové přiznání za rok 2021, dle kterého při obratu 115 000 Kč dosáhl zisku 572 Kč. Z daňového přiznání rovněž vyplývá, že dopravce v tomto roce údajně nezaměstnával žádné zaměstnance. Dále uvedl, že z důvodu opatření proti epidemii koronaviru a propadu turistiky byla jeho činnost zásadně omezena. Dále tvrdí, že nemá žádný movitý, ani nemovitý majetek, tudíž je pro něj pokuta uložená zrušenými rozhodnutími likvidační.
24. Po provedeném dokazování vydal dopravní úřad rozhodnutí č. j. MHMP 1756077/2022 ze dne 11. 10. 2022, kterým dopravci spolu s povinností uhradit náklady řízení, uložil pokutu ve výši 200 000 Kč za přestupky podle ust. § 35 odst. 1 písm. f), ust. § 35 odst. 2 písm. k) a ust. § 35 odst. 2 písm. u) zákona o silniční dopravě spáchaných při třech výše popsanych přepravách ve dnech 11. 8. 2021 a 8. 9. 2021.
25. O podaném odvolání rozhodl žalovaný nyní napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
26. S odkazem na ust. § 2 odst. 1 zákona o silniční dopravě zdůraznil, že silniční dopravou je souhrn činností, jimiž se zajišťuje přeprava osob (linková osobní doprava, kyvadlová doprava, příležitostná osobní doprava, taxislužba), zvířat a věcí (nákladní doprava) vozidly, jakož i přemísťování vozidel samých po dálnicích, silnicích, místních komunikacích a veřejně přístupných účelových komunikacích a volném terénu. Vzhledem k tomu, že činnost dopravce spočívá v přepravě osob, tedy v přemísťování osob silničním motorovým vozidlem po pozemních komunikacích, je činnost dopravce silniční dopravou. Ostatně silniční motorová doprava je jedním ze dvou živnostenských oprávnění, kterých je dopravce držitelem. Silniční dopravou pro cizí potřeby je pak dle odst. 3 téhož § doprava, při níž vzniká mezi provozovatelem silniční dopravy a osobou, jejíž přepravní potřeba se uspokojuje, závazkový vztah, jehož předmětem je přeprava osob, zvířat nebo věcí. Nikde není stanoveno, že předmětem přepravní potřeby je přeprava z určitého místa na místo jiné. Dopravce totiž vstupuje do závazkového právního vztahu s cestujícími, jehož předmětem je to, že je poveze po stanovené trase, ze které uvidí památky hlavního města, zatímco budou sedět v pseudohistorickém vozidle. Zcela zjevně je tak uspokojována jejich přepravní potřeba. Přepravy poskytnuté dopravcem byly silniční dopravou pro cizí potřeby (cestující zaplatili za přemísťování po pozemní komunikaci ve zvoleném silničním motorovém vozidle a očekávali, že budou řádně přepraveni po objednané trase), tudíž

pokud se neprokáže, že by dané přepravy byly jiným zákonu o silniční dopravě známým druhem dopravy, jedná se o taxislužbu.

27. Základní podmínkou stanovenou pro každého dopravce provozujícího dopravu pro cizí potřeby, bez ohledu na její druh, je to, že nahlásí státu, s jakými vozidly podniká. U taxislužby, tedy prakticky veškeré dopravy vozidly s obsaditelností do devíti osob, se jedná o zapsání vozidla do evidence vozidel taxislužby, u kterého se zkoumá, zda toto vozidlo splňuje podmínky. Dopravce si žádné z vozidel, kterým byly poskytnuty přepravy, jako vozidlo taxislužby nezaevidoval (a nezaevidoval si je ani jako vozidla k jinému účelu), což je také hlavním deliktem, za který je sankcionován. Dále je nutné podotknout, že ani jeden ze tří řidičů, kteří přepravy poskytli, nebyl držitelem oprávnění řidiče taxislužby. Nebyli tedy prověřeni, zda nejsou rizikem pro cestující. Ze spisového materiálu vyplývá, že jeden z řidičů následně oprávnění řidiče taxislužby získal, aby o něj záhy pro nespolehlivost opět přišel.
28. Vedle toho dopravce dále nezajistil, aby vozidla byla vybavena dokladem o oprávnění k podnikání (ve vozidlech byl výpis z živnostenského rejstříku pana D., jediného společníka dopravce). Lze tedy shrnout, že se dopravce dopustil třikrát nejzávažnějších deliktů v oblasti taxislužby se značným množstvím přitěžujících okolností, když žalovaný neshledal žádnou okolnost polehčující. Žalovaný také souhlasil s výší uložené pokuty, když připustil, že pokuta je významná, kterou dopravce nepochybně pocítí. Vyjádřil se i k žalobcem tvrzeným majetkovým poměrům, a odůvodnil, proč shledal žalobcova tvrzení ohledně jeho majetkových poměrů za nevěrohodná, a proč tedy bylo nutné posoudit majetkovou situaci odhadem. Závěrem se vyjádřil k nové právní úpravě s tím, že tato není pro žalobce příznivější, když pouze došlo ke změně označení povinností a skutkových podstat deliktů.

Jednání soudu

29. U jednání soudu účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích. Žalovaný navíc zdůraznil, že žalobce svým protiprávním jednáním získává konkurenční výhodu oproti podnikatelům, kteří svá vozidla řádně zaregistrovali a platí veškeré poplatky.

Posouzení věci městským soudem

30. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních návrhů, kterými je vázán (viz ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
31. Soud předesílá, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011–108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004–54). Ve správním soudnictví není soud oprávněn za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body. Pokud tedy žalobce své námitky vznáší toliko v obecné rovině, může na ně soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti.
32. V projednávané věci žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného, kterým potvrdil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu o uložení pokuty žalobci ve výši 200 000 Kč, neboť byl žalobce uznán vinným z přestupků podle ustanovení § 35 odst. 1 písm. f), § 35 odst. 2 písm. k) a § 35 odst. 2 písm. u) zákona o silniční dopravě. Těchto přestupků se žalobce podle názoru dopravního úřadu měl dopustit tím, že v rozporu s ustanovením § 9

odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě nezajistil, aby „při poskytování přepravy formou taxislužby“ byl ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání, v rozporu s ustanovením § 21 odst. 3 písm. b) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby „při provozování taxislužby“ práci řidiče taxislužby vykonávala osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby, a v rozporu s ustanovením § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.

33. Žalobce namítá, že se uvedených přestupků nemohl dopustit, neboť silniční dopravu formou taxislužby neprovozuje.
34. Podle § 2 odst. 1 zákona o silniční dopravě *silniční doprava je souhrn činností, jimiž se zajišťuje přeprava osob (linková osobní doprava, kyvadlová doprava, příležitostná osobní doprava, taxislužba), zvířat a věcí (nákladní doprava) vozidly, jakož i přemísťování vozidel samých po dálnicích, silnicích, místních komunikacích a veřejně přístupných účelových komunikacích a volném terénu.*
35. Podle § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě *silniční doprava pro cizí potřeby je doprava, při níž vzniká mezi provozovatelem silniční dopravy a osobou, jejíž přepravní potřeba se uspokojuje, závazkový vztah, jehož předmětem je přeprava osob, zvířat nebo věcí.*
36. Podle § 2 odst. 9 tohoto zákona *taxislužba je osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou.*
37. Podle § 2 odst. 11 tohoto zákona *příležitostná osobní silniční doprava je neveřejná osobní doprava pro cizí potřeby, která není linkovou osobní dopravou nebo mezinárodní kyvadlovou dopravou a kterou se na základě předchozí objednávky zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě*
a) nejvýše 9 osob včetně řidiče, jedná-li se o mezinárodní dopravu, nebo
b) více než 9 osob včetně řidiče.
38. Soud při vypořádání této zásadní námitky vyšel z citovaných ustanovení § 2 zákona o silniční dopravě. Žalobce namítá, že taxislužbou může být jen taková činnost, při které je zajišťována přeprava osob, kdy dopravce uspokojuje potřebu cestujícího dostat se z místa, kde se nachází, na jiné místo. Tak tomu v případě okružní jízdy podle žalobce není, neboť zde je výchozí i cílové místo totožné.
39. Zákon o silniční dopravě neupravuje pojem „přeprava“ a lze připustit, že přeprava zpravidla bývá prováděna z jednoho místa na druhé. Jak ale např. uvádí ust. § 2550 zákona č. 89/2012, občanského zákoníku (dále jen o. z.) *smlouvou o přepravě osoby se dopravce zavazuje přepravit cestujícího do místa určení a cestující se zavazuje zaplatit jízdné.* (pozn.-důraz dodán soudem). Z uvedeného je patrné, že přeprava osoby se uskutečňuje za účelem jejího přemístění do místa určení, což ale neznamená, že by tímto místem nemohlo být místo výchozí, jako tomu bylo u žalobcem provedené okružní jízdy. Žalovaný svůj názor o tom, že žalobce prováděl přepravu, i když se jednalo o okružní jízdu, řádně odůvodnil. Pokud tedy žalobce tvrdí, že neprováděl přepravu osob a argumentuje pouze tím, že cestující nepřemísťoval z místa, kde se nacházeli, na jiné místo, je tato jeho námitka nedůvodná, neboť prokazatelně došlo k přemístění osob po okružní trase.

40. Soud proto dospěl k závěru, že je naplněna definice taxislužby uvedená v ust. § 2 odst. 9 zákona o silniční dopravě, neboť přeprava osob byla zajišťována.
41. Podle tohoto ustanovení je taxislužba definována jako *osobní doprava pro cizí potřeby, kterou se zajišťuje přeprava osob včetně jejich zavazadel vozidly určenými k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče a která není linkovou osobní dopravou, mezinárodní kyvadlovou dopravou nebo příležitostnou osobní silniční dopravou*.
42. V dané věci byla splněna podmínka osobní dopravy pro cizí potřeby (mezi žalobcem a cestujícími, jejichž přepravní potřeba byla uspokojována, vznikl závazkový vztah, jehož předmětem byla, jak soud výše uvedl, přeprava osob, srov. § 2 odst. 3 zákona o silniční dopravě), kterou byla zajištěna přeprava osob vozidlem určeným k přepravě nejvýše 9 osob včetně řidiče.
43. Soud považuje za nutné zdůraznit, že žalobce žádnou jinou argumentaci, kterou by zpochybnil další podmínky stanovené v tomto ustanovení pro naplnění definice taxislužby, v podané žalobě neuvedl.
44. Protože tedy žalobce provozoval taxislužbu, byl povinen plnit příslušné povinnosti. Soud se proto zabýval otázkou, zda se žalobce dopustil vytýkaných přestupků porušením povinností dle zákona o silniční dopravě tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí.
45. Z bodu 2. tohoto rozhodnutí je patrné, že žalobce porušil ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě tím, že nezajistil, aby „při poskytování přepravy formou taxislužby“ byl ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání, v rozporu s ustanovením § 21 odst. 3 písm. b) zákona o silniční dopravě nezajistil, aby „při provozování taxislužby“ práci řidiče taxislužby vykonávala osoba, která je držitelem oprávnění řidiče taxislužby, a v rozporu s ustanovením § 21 odst. 1 písm. a) zákona o silniční dopravě provozoval taxislužbu vozidlem, které nebylo zapsáno v evidenci vozidel taxislužby.
46. Pokud jde o tato vytýkaná porušení povinností zdůrazňuje soud, že žalobce v podané žalobě brojí pouze proti tvrzení žalovaného, že „žalobce porušil ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě, když nezajistil, aby „při poskytování přepravy formou taxislužby“ byl ve vozidle doklad o oprávnění k podnikání“. K tomu žalobce uvedl, že „v posuzovaných případech se ve vozidle vždy nacházel výpis z živnostenského rejstříku; smlouva o mezinárodní zvláštní linkové dopravě ve vozidle být nemusí, protože se o mezinárodní zvláštní linkovou dopravu nejedná, a další doklady vztahující se k prováděné přepravě rovněž ne, protože vozidlem přeprava není vůbec prováděna“.
47. Podle ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o silniční dopravě *podnikatel v silniční dopravě je povinen zajistit, aby v každém vozidle používaném k podnikání byly při jeho provozu doklad o oprávnění k podnikání nebo jeho kopie, smlouva o mezinárodní zvláštní linkové dopravě, stanoví-li tak přímo použitelný předpis Evropské unie, a další doklady vztahující se k prováděné přepravě vydané podle tohoto zákona, přímo použitelného předpisu Evropské unie nebo vyhlášené mezinárodní smlouvy, kterou je Česká republika vázána, v ostatních případech*.
48. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný nepopírá, že ve vozech byl výpis z živnostenského rejstříku, a sám žalobce ani neuvádí, jaký výpis z živnostenského rejstříku byl při kontrole nalezen. Z protokolů o kontrole je patrné, že ve vozech byl založen při kontrole živnostenský list, avšak nikoli žalobce, ale pana D., jediného společníka dopravce. Z uvedeného je patrné, že povinnost doložit oprávnění k podnikání

žalobce jako provozovatele taxislužby nebyla splněna. Vzhledem k obecně vznesené námitce soud zdůrazňuje, že žalobci byla uložena pokuta za to, že se ve voze nenacházel doklad o oprávnění k podnikání žalobce, který tam skutečně nebyl, a nikoli za nedoložení smlouvy o mezinárodní linkové dopravě. Není tak patrné, jakým směrem žalobcova námitka týkající se mezinárodní smlouvy směřuje.

49. K porušení dalších povinností stanovených zákonem o silniční dopravě, za které byla žalobci uložena pokuta, již žalobce žádné námitky nevznsl.
50. Žalobce dále namítá, že žalovaný při vydání rozhodnutí porušil svou povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu), neboť o případu žalobkyně rozhodl diametrálně odlišně než Ministerstvo financí České republiky ve svém rozhodnutí čj. MF-1284/2023/2601-3 ze dne 14. 2. 2023.
51. Žalobce však neuvádí, v čem spočívá porušení uvedené zásady, když neuvedl, z jakého důvodu považuje rozhodnutí žalovaného za „diametrálně odlišné“ od citovaného rozhodnutí ministerstva financí. Proto i soud v takto obecné rovině uvádí, že každý z těchto správních orgánů řešil jinou problematiku podle jiného zákona. Bez bližších žalobcem uvedených skutečností proto nelze posoudit, zda byla zásada rozhodovat ve skutkově obdobných případech obdobně skutečně porušena.
52. Žalobce také namítá, že se žalovaný ve svém rozhodnutí rovněž dostatečně nevypořádal s otázkou, zda uložená pokuta nemůže být pro žalobce likvidační, ačkoliv žalobce v řízení předložil údaje o svých majetkových poměrech a odpovídajícím způsobem je doložil. Žalobce má za to, že žalovaný za této situace nemůže při posuzování, zda uložená pokuta nemůže být pro žalobce likvidační, vycházet ze svých domněnek a nepodložených informací. Takový postup dle žalobce způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho naprostou nepřezkoumatelnost.
53. Soud předesílá, že stanovení výše pokuty je věcí správního uvážení žalovaného, které podléhá přezkumu ze strany správních soudů pouze v tom směru, zda žalovaný správní orgán uvážení nezneužil či zda je nepřekročil (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002–42, č. 906/2006 Sb. NSS). Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci, ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Tento závěr samozřejmě neznamená, že správní orgán rozhoduje v absolutní libovůli. I při volném správním uvážení je totiž správní orgán omezován principy platicími v moderním právním státě, a to zejména principem legitimního očekávání. Soudní přezkum správního uvážení je rozsahově omezen, a to v § 78 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že soud pro nezákonnost zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo toto uvážení zneužil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 8 Afs 85/2007–54). Soud tedy při přezkoumávání správního rozhodnutí, jímž byla uložena pokuta, nehodnotí spravedlivost pokuty, nýbrž v souladu s pravidly přezkumu správního uvážení zkoumá toliko, zda byly splněny podmínky pro její

uložení, zda správní orgán srozumitelně odůvodnil její výši zvolenou ze zákonného rozmezí, a zda celkově dbal mezí správního uvážení stanovených mu zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, čj. 4 As 47/2004–87).

54. V projednávané věci žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky, které by mohly vést soud k závěru o nesprávném správním uvážení ze strany žalovaného při ukládání pokuty. Z žalobní námitky je patrné, že žalobce vytýká žalovanému, že při posuzování, zda uložená pokuta nemůže být pro žalobce likvidační, vycházel ze *svých domněnek a nepodložených informací*. Z takto obecně vznesené námitky ale není patrné, jaká kritéria má soud při přezkoumání uložené pokuty přezkoumat. Žalobce neuvádí, proč má za to, že se jedná o domněnky, ze kterých žalovaný při uložení pokuty vycházel, ani proč a které informace považuje za nepodložené.
55. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, čj. 1 As 9/2008-133)
56. S ohledem na obecně vznesenou námitku proto soud ve stejné rovině uvádí, že žalovaný uvedl, že si je vědom toho, že byla v řízení žalobci uložena významná pokuta, kterou nepochybně pocítí. Zdůraznil ale, že se žalobce dopustil opakovaně závažného porušení zákona, přičemž v jeho jednání nebyly shledány žádné polehčující okolnosti. Poukázal na to, že se dopravce snažil tvrdit, že vykonává jinou činnost (půjčování vozidla s řidičem), aby nemusel plnit požadavky zákona o silniční dopravě. Ze strany dopravce se tak nejedná o nějakou neznalost, nýbrž o úmyslnou snahu obcházet pravidla pro podnikání v jím vykonávané činnosti. Zdůraznil, že se žalobce dopustil závažného protiprávního jednání třikrát a do doby rozhodnutí žalovaného si nezařadil do evidence vozidel taxislužby jediné vozidlo.
57. S odkazem na ust. 37 písm. f) zákona o přestupcích uvedl, že se k osobním poměrům účastníka řízení přihlíží u nepodnikajících fyzických osob, což ale nevylučuje závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu o zákazu likvidační pokuty vyjádřené v usnesení č. j. 1 As 9/2008–133 ze dne 20. 4. 2010. Dle tohoto usnesení, i když zákon taxativně stanoví kritéria pro určení výše pokuty a správní orgány obecně nemají zohledňovat osobní a majetkové poměry osob odpovědných za správní delikty, je ovšem třeba uplatnit určitý korektiv v podobě zákazu uložení likvidační pokuty. Současně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu poukázal na velmi omezené možnosti správních orgánů bez součinnosti účastníka řízení zjišťovat jeho majetkové poměry a zmiňuje důkazní břemeno, které je ve smyslu ust. § 52 správního řádu spojeno s prokázáním vlastních tvrzení účastníka řízení. Dle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu tedy bude především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto údaje také věrohodným způsobem doloží.
58. V projednávané věci dopravce doložil jedno daňové přiznání za rok 2021 a prohlášení, že nevlastní žádný movitý, ani nemovitý majetek. Dle výpisu z RSV, který vložil dopravní

úřad do spisu, nevlastní dopravce ani vozidla, kterými poskytl přepravu, neboť tato vozidla vlastní jediný společník dopravce, pan V. D. Co se týče daňového přiznání, tak dopravce dle něj měl při obratu 115 000 Kč zisk 572 Kč. K tomuto údaji žalovaný uvedl, že pokud by dopravce provozoval okružní jízdy celý rok, měl by průměrnou denní tržbu 315 Kč za den. I v případě, že by žalobce přepravy provozoval pouze v létě od června do září, kdy byla epidemická situace lepší a v Praze bylo více turistů, počítejme tedy se 120 dny, byla by v takovém případě průměrná denní tržba dopravce 958 Kč, což při ceně jedné okružní přepravy 1400 Kč a skutečnosti, že minimálně v některých dnech měl dopravce v centru alespoň dvě vozidla, zní velice nepravděpodobně. Žalovaný tak pojal důvodné podezření, že dopravcem poskytnuté údaje neposkytují věrohodný obraz o jeho majetkových poměrech. Poukázal na to, že taxislužba patří mezi obory podnikání s pověstnou nižší morálkou při plnění daňových povinností. Dále je podle něj minimálně podivné, že dle daňového přiznání dopravce nikoho nezaměstnával, ale jeho vozidla řídili minimálně tři rozdílní řidiči. Spolu s tím, že od svého vzniku nesplnil dopravce ani jednu svou povinnost a nezveřejnil ve sbírce listin jednou účetní závěrku, žalovaný konstatoval, že z dostupných materiálů nelze vůbec zjistit, jaká je opravdová majetková situace dopravce a jak jeho podnikání vypadá nyní a jak vypadalo před epidemií koronaviru. Proto posoudil majetkovou situaci žalobce odhadem. Závěrem pak uvedl, že vzhledem k tomu, že v pražské taxislužbě se zcela běžně ukládají za obdobné delikty zjištěné v jednom případě pokuty kolem 150 000 Kč a tyto pokuty nejsou pro dopravce likvidační, naopak jak taxislužba přes mobilní aplikace, tak přepravy pseudohistorickými vozidly pro turisty kvetou, lze se domnívat, že pro dopravce, který podniká v ne zcela malém rozsahu, nebude pokuta ve výši 200 000 Kč likvidační.

59. Pokud by dopravce přeci jen nebyl schopen uhradit pokutu najednou, může dle ust. § 156 odst. 5 a § 160 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, lze požádat o splátkový kalendář až na dobu šesti let. V takovém případě by výše měsíční splátky byla necelých 2800 Kč. I tato možnost vedla žalovaného k závěru, že by sankce v uložené výši neměla mít pro dopravce likvidační důsledky, i když bude pro dopravce citelná. Žalovaný znovu zdůraznil, že mimo zákazu likvidační pokuty nemá možnost majetkové poměry dopravce zohledňovat. Zdůraznil, že ukládaná sankce musí naplňovat svůj účel z hlediska individuální i generální prevence.
60. Žalovaný tak přezkoumatelným způsobem ve své úvaze uvedl, z jakých podkladů vycházel, jaká kritéria hodnotil, i proč dospěl k závěru o nedůvěryhodnosti žalobcem předložených informací. Výše uvedenou správní úvahu soud považuje za odpovídající zákonným kritériím, a to zejména za situace, kdy žalobce proti tomuto uvážení nevznesl žádné konkrétní námitky.

Závěr a náklady řízení:

61. Městský soud v Praze dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako zamítl.
62. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení, a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu

nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu městský soud ve výroku II. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. prosince 2023

Mgr. Marek Bedřich, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.